

SEKMADIENIO SKAITINIAI

LITAUISK søndagsblad

PÅSKEVIGILIE

DIDYSIS KRISTAUS KANČIOS IR PRISIKĖLIMO
TRIDIENIS

KRISTAUS PRISIKĖLIMAS (B/_ABC)

VELYKNAKTIS

PIRMASIS SKAITINYS Ilgoji forma Pr 1, 1 – 2, 2 *Dievas matė, kad visa, kas jo sukurta, buvo labai gera. Skaitinys iš Pradžios knygos.*

Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę. O žemė buvo padrika ir dyka, tamsa gaubė bedugnę, ir vėjas iš Dievo dvelkė viršum vandenų. Tuomet Dievas tarė: „Tebūna šviesa!“ Ir šviesa pasirodė. Dievas matė, kad šviesa buvo gera, ir Dievas atskyrė šviesą nuo tamsos. Dievas pavadino šviesą Diena, o tamsą Naktimi. Atėjo vakaras ir išaušo rytas, pirmoji diena. Dievas tarė: „Tebūna skliautas viduryje vandenų ir teatskiria vandenį nuo vandenų!“ Dievas padarė skliautą ir atskyrė vandenį, buvusius po skliautu, nuo vandenų, buvusių viršum skliauto. Taip ir įvyko. Dievas pavadino skliautą Dangumi. Atėjo vakaras ir išaušo rytas: antroji diena. Dievas tarė: „Tebūna sutelkti vandenys po dangumi į vieną vietą ir tepasirodo sausuma!“ Taip ir įvyko. Dievas pavadino sausumą Žeme, o vandenų telkinį Jūromis. Ir Dievas matė, kad tai gera. Dievas tarė: „Teželdina Žemė augmeniją: augalus, duodančius sėklą, ir visų rūšių vaismedžius, nešančius žemėje vaisius su sėklomis!“ Taip ir įvyko. Žemė išželdė augmeniją: augalus, duodančius visų rūšių sėklą, ir visų rūšių medžius, vedančius vaisius su sėklomis. Ir Dievas matė, kad tai gera. Atėjo vakaras ir išaušo rytas, trečioji diena. Dievas tarė: „Tebūna šviesuliai dangaus skliaute dienai nuo nakties atskirti! Teženklina jie šventes, dienas ir metus, tebūna jie šviesuliai dangaus skliaute žemei apšviesti!“ Taip ir įvyko. Dievas padarė du didžiulius šviesulius – didesnį šviesulį dienai valdyti ir mažesnį šviesulį nakčiai valdyti – ir žvaigždes. Dievas sudėjo juos į dangaus skliautą

šviesti žemei, valdyti dieni bei nakčiai ir atskirti šviesai nuo tamsos. Ir Dievas matė, kad tai gera. Atėjo vakaras, ir išaušo rytas, ketvirtoji diena. Dievas tarė: „Teknibžda vandenyse gyvūnų daugybė, teskraido paukščiai viršum žemės po dangaus skliautu!“ Taip ir įvyko. Dievas sukūrė didžiąsias jūros pabaisas bei visus judančius visų rūšių gyvūnus, kurie knibžda vandenyse, ir visus visų rūšių sparnuočius. Ir Dievas matė, kad tai gera. Dievas palaimino juos, tardamas: „Būkite vaisingi ir dauginkitės! Pripildykite jūrų vandenį, o paukščiai tesidaugina žemėje!“ Atėjo vakaras ir išaušo rytas: penktoji diena. Dievas tarė: „Tepagimdo žemė visų rūšių gyvūnus: galvijus, roplius ir visų rūšių laukinius gyvulius!“ Taip ir įvyko. Dievas padarė visų rūšių laukinius žemės gyvulius, visų rūšių galvijus ir visų rūšių žemės roplius. Ir Dievas matė, kad tai gera. Tuomet Dievas tarė: „Padarykime žmogų pagal mūsų paveikslą ir panašumą; tevaldo jie ir jūros žuvis, ir padangių sparnuočius, ir galvijus, ir visus laukinius žemės gyvulius, ir visus žemėje šliaužiojančius roplius!“ Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą, pagal savo paveikslą sukūrė jį; vyrą ir moterį; sukūrė juos. Dievas juos palaimino tardamas: „Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją! Viešpataukite ir jūros žuvims, ir padangių paukščiams, ir visiems žemėje judantiems gyvūnams!“ Dievas tarė: „Štai aš jums daviau visus, visoje žemėje sėklą teikiančius augalus ir visus medžius, kurie veda vaisius su sėklomis; jie bus jums maistas. O visiems laukų gyvuliams, visiems padangių paukščiams ir visiems žeme rėpliojantiems gyvūnams, turintiems gyvybės alsavimą, {daviau} maistui visus žaliuosius augalus.“ Taip ir įvyko. Dievas apžvelgė visa, ką buvo padaręs, ir iš tikrųjų matė, kad buvo labai gera. Atėjo vakaras ir išaušo rytas, šeštoji diena. Taip buvo atbaigti dangus ir žemė bei visa jų galybė. Kadangi septintą dieną Dievas buvo užbaigęs darbus, kuriais buvo užsiėmęs, jis ilsėjosi septintą dieną nuo vis darbų, kuriuos buvo atlikęs. **Tai Dievo žodis.**

ATLIEPIAMOJI PSALMĖ Ps 103 (104), 1–2a. 5–6. 10 ir 12. 13–14. 24 ir 35c (P.: plg. 30)

P. Viešpatie, atsiųsk savo Dvasią ir atnaujink žemės veidą.

Šlovink Viešpatį, mano siela! *
Viešpatie, mano Dieve, esi be galo didis!
Apsigaubęs garbe ir didybe, *
apsisiautęs šviesa lyg apsiaustu. – **P.**

Ant tvirtų pamatų tu žemę įkūrei, *
ir taip ji laikysis per amžius.
Vandenynu tartum drabužiu ją apklojai, *
viršum kalnagūbrių vandenys tyvuliavo. – **P.**

Liepi tu šaltiniams slėniuose sruventi, *
o tarp kalvų tekėti upėms.
Pakrantėse krauna lizdus padangių paukščiai *
ir čiulba medžių lapijoj. – P.

Tu laistai kalnus iš savo aukštos buveinės; *
tavo palaimos pripildyta žemė.
Tu želdini žolę galvijams, †
ir augalus triūsiančiam žmogui, *
kad augintų sau maisto iš žemės. – P.

Viešpatie, kokia tavo kūrinių įvairovė! *
Kaip išmintingai visus juos sukūrei!
Tavo kūrinių pripildyta žemė. *
Garbink Viešpatį, mano siela! – P.

Arba:Ps 32 (33), 4–5. 6–7. 12–13. 20 ir 22 (P.: 5b)

P. Ištikima Viešpaties meile aptvindyta žemė.

Juk tiesus mūsų Viešpaties žodis, *
ir patikimas kiekvienas jo darbas.
Jis myli, kas teisu ir teisinga; *
ištikima Viešpaties meile aptvindyta žemė. – P.

Viešpaties žodžiu sukurti yra dangūs, *
jo burnos alsavimu – visos jų galybės.
Jis sutelkė jūros vandenį tartum į maišą, *
į saugyklas jų gelmenis uždarė. – P.

Laiminga tauta, kurios Dievas yra Viešpats, *
tauta, kurią jis paveldu sau išsirinko.
Viešpats žvelgia iš aukštybių, – *
jis mato visą žmoniją. – P.

Viešpatyje mūsų viltys, – *
jis apsauga mums ir skydas.
Telydi mus, Viešpatie, tavo ištikimoji meilė, *
nes į tave nuolat mes žvelgiam. – P.

ANTRASIS SKAITINYS Ilgoji forma Pr 22, 1–18 *Mūsų tikėjimo protėvio Abraomo auka* Skaitinys iš Pradžios knygos.

Anomis dienomis Dievas išbandė Abraomą. Jis tarė jam: „Abraomai!“ Jis atsiliepė „Aš čia.“ – „Paimk savo sūnų – jis tęsė, – savo vienatinį sūnų Izaoką, kurį myli, nueik į Morijos kraštą ir paaukok jį kaip deginamąją auką ten iename kalne, kurį aš tau nurodysiu.“ Pakilęs anksti rytą, pasibalnojo savo asilą, pasiėmė su savimi du tarnus ir savo sūnų Izaoką. Prisiskaldęs malkų deginamajai aukai, jis leidosi kelionėn į vietą, apie kurią buvo jam kalbėjęs Dievas. Trečią dieną Abraomas pakėlė akis ir iš tolo pamatė tą vietą. „Pabūkite čia su asilu, – jis paliepė tarnams, – berniukas ir aš kopsime ten. Pagarbinsime ir tada sugrįšime pas jus.“ Abraomas paėmė malkas deginamajai aukai ir uždėjo jas ant pečių savo sūnui Izaokui, o ugnį ir peilį nešėsi pats. Jiedu keliavo toliau. Izaokas kreipėsi į savąjį tėvą Abraomą: „Tėve!“ „Aš čia, mano sūnau“, – atsiliepė. Jis tarė: „Ugnies ir malkų yra, bet kurgi avis deginamajai aukai?“ Abraomas atsakė: „Dievas pats parūpins avį deginamajai aukai, mano sūnau.“ Ir jiedu drauge ėjo toliau. Jiedu atėjo į vietą apie kurią buvo kalbėjęs jam Dievas. Abraomas pastatė ten aukurą ir sukrovė malkas. Jis surišo savo sūnų Izaoką ir paguldė jį ant aukure sukrautų malkų. Tuomet Abraomas ištiesė savo ranką ir pakėlė peilį, kad nužudytų savo sūnų. Bet Viešpaties angelas sušuko jam iš dangaus, tardamas: „Abraomai, Abraomai!“ – „Aš čia!“ – jis atsiliepė. „Nekelk rankos prieš berniuką, – tęsė, – nieko jam nedaryk! Dabar aš žinau, kad tu bijai Dievo, nes neatsisakei atiduoti man savo vienatinio sūnaus.“ Kai Abraomas pakėlė akis, jis pamatė aviną, ragais įstrigusį krūme. Abraomas tada priėjo, paėmė aviną ir paaukojo jį kaip deginamąją auką vietoj savo sūnaus. o tą vietą Abraomas pavadino: „Viešpats parūpins“ vardu, kaip ir nūdien yra sakoma: „Viešpaties kalne bus parūpinta.“ Viešpaties angelas pašaukė Abraomą iš dangaus antrąkart ir tarė: „Prisiekiu pačiu savimi – tai Viešpaties žodis, kadangi tu tai padarei, neatsisakei atiduoti savo vienatinio sūnaus, todėl aš tikrai laiminsiu tave ir padarysiu tavo palikuonis tokius gausius, kaip dangaus žvaigždės ir pajūrio smiltis. Tavo palikuonys užims savo priešų vartus ir visos tautos žemėje ras sau palaiminimą per tavo palikuonis, nes tu buvai klusnus mano balsui.“ **Tai Dievo žodis.**

ATLIEPIAMOJI PSALMĖPs 15 (16), 5 ir 8. 9–10. 11 (P.: 1)

P. Apsaugok mane, o Dieve, pas tave užuovėjos ieškau.

Viešpatie, tu esi man skirtoji dalis ir taurė manoji, *
tavo rankoje – mano likimas!

Akyse nuolat Viešpats man stovi, – *
kol jisai mano dešinėje, aš nedrebėsiu. – **P.**

Dėl to mano širdis džiaugsminga, †
džiūgauja visa mano gyvybė *
ir ilsisi ramiai mano kūnas.
Juk nepaliksi manęs Šeolui, *
neleisi savo teisiajam Duobėj trūnyti. – P.

Tu parodysi man taką, kuris į gyvenimą veda, †
Tavo Artume – džiaugsmo pilnatvė, *
tavo dešinėje – amžina palaima. – P.

TREČIASIS SKAITINYS IŠ 14, 15 – 15, 1 *Izraelitai sausuma perėjo jūrą*
Skaitinys iš Išėjimo knygos.

Anomis dienomis Viešpats tarė Mozei: „Ko tu manęs šaukies? Sakyk zraeliečiams, kad eitų kaip ėjė! O tu pakelk savo lazda, ištiesk ranką viršum jūros ir perskirk ją, kad izraeliečiai galėtų pereiti jūrą sausu dugnu. Tada aš, tikėk manimi, sukietinsiu egiptiečių širdį, kad jie eitų iš paskos. Ir aš būsiu pašlovintas per faraoną ir visą jo kariuomenę, per jo kovos vežimus ir jų vežėjus. Egiptiečiai žinos, kad aš esu Viešpats, kai būsiu pašlovintas per faraoną, jo kovos vežimus ir jo kovos vežimų vežėjus.“ Dievo angelas, ėjęs izraeliečių gretų priešakyje, dabar pakilo ir nuėjo už jų; ir debesies stulpas pakilo iš jų priekio ir užsiėmė vietą už jų. Jis atsistojo tarp egiptiečių stovyklos ir Izraelio stovyklos. Debesis pasidarė tamsus, todėl naktis praėjo taip, kad vieni prie kitų negalėjo prisiartinti per visą naktį. Tada Mozė ištiesė ranką viršum jūros. Viešpats, pučiant stipriam rytų vėjui per visą naktį, nuseklino jūrą, pavertė ją sausa žeme. Kai vandenys buvo perskirti, izraeliečiai žengė į jūrą sausuma: vandenys sudarė jiems mūrą iš dešinės ir iš kairės. O egiptiečiai vydamiesi žygiavo paskui juos į jūrą visi: faraono žirgai, kovos vežimai ir vežėjai. Atėjus ryto sargybos metui, Viešpats metė žvilgsnį į egiptiečių kariuomenę iš ugnies ir debesies stulpo ir sukėlė klaiką egiptiečių gretose. Jis taip įklampino jų vežimų ratus, kad jie vos besisuko. Egiptiečiai tarė: „Bėkime nuo izraeliečių, nes Viešpats kovoja už juos su Egiptu.“ Tada Viešpats Mozei paliepė: „Ištiesk ranką viršum jūros, kad vandenys sugrižtų ant egiptiečių, jų kovos vežimų ir vežėjų!“ Mozė ištiesė ranką viršum jūros. auštant jūra ėmė grižti į savo įprastą vietą, ir egiptiečiai bėgo nuo jos. Bet Viešpats nubloškė juos į jūrą. Vandenys sugrižo ir paskandino jūroje kovos vežimus ir vežėjus – visą faraono kariuomenę, žygiavusią paskui izraeliečius. Nė vienas iš jų neišsigelbėjo. O izraeliečiai perėjo per jūrą sausa žeme: vandenys sudarė jiems mūrą iš dešinės ir iš kairės. Taip Viešpats išgelbėjo tą dieną Izraelį nuo egiptiečių. Izraelis matė gulinčius negyvus egiptiečius ant jūros kranto. Kai Izraelis pamatė galingą ranką, kurią Viešpats pakėlė prieš Egiptą, bijojo Viešpaties, pasitikėjo Viešpačiu ir jo tarnu Moze. Tada Mozė ir izraeliečiai giedojo Viešpačiui šią giesmę:

ATLIEPIAMOJI PSALMĖ IŠ 15, 1–2. 3–4. 5–6. 17–18 (P.: 1a)

P. Viešpačiui aš giedosiu, nes jis šlovingai nugalėjo.

Viešpačiui aš giedosiu, nes jis šlovingai nugalėjo – *
žirgą ir vežėją nugramzdino į jūrą.
Viešpats – mano giesmė ir stiprybė, *
jis mane išvadavo!
Jį aš garbinsiu – jis yra mano Dievas! *
Jį aš aukštinsiu – jis yra mano tėvo Dievas! – **P.**

Viešpats yra Galiūnas, Viešpats – jo vardas! †
Faraono kovos vežimus ir kariauną
jis nubloškė į jūrą. *
Nendrių jūroje paskandino vadus jo geriausius! – **P.**

Bedugnės vandenys juos užliejo, *
kaip akmuo į gelmes jie nugrimzdo.
Tavo dešinė, Viešpatie, yra nuostabi jėga – *
tavo dešinė ranka, Viešpatie, triuškina priešus! – **P.**

Tu juos įvedei ir pasodinai kalne savojo paveldo, †
vietoje, Viešpatie, kurią padarei savo buveine, *
šventovėje, Viešpatie, kurią tavo rankos pastatė.
Viešpats karaliaus per visus amžių amžius. – **P.**

KETVIRTASIS SKAITINYS IZ 54, 5–14 *Viešpats, tavasis Vaduotojas, amžiams pamilęs, tavęs pagailėjo* Skaitinys iš pranašo Izaijo knygos.

„Tavasis vyras – tavo Kūrėjas: „Galybių Viešpats“ jo vardas. Tavasis Atpirkėjas – Izraelio Šventasis, – vadinasi jis „Dievas visos žemės“. Viešpats šaukia tave atgal kaip nelaimingą ir pamestą žmoną. „Ar gali vyras atmesti jaunystėje pamiltą žmoną?“ – sako tavasis Dievas. „Trumpai valandėlei palikau aš tave, bet su didele meile vėl aš tave pasiimsiu. Ūmai supykęs, valandėlę slėpiau nuo tavęs savo veidą, bet amžina meile tavęs pagailėjau“, – sako Viešpats, tavasis Atpirkėjas! „Ir dabar elgiuosi kaip Nojaus dienomis: kaip tuomet prisiekiau, jog Nojaus vandenys niekad daugiau nebetvindys žemės, taip dabar prisiekiau ant tavęs nebepykti nei tau nebepriekaištauti. Nors kalnai imtų kilnotis ir kalvos svyrduliuoti, tačiau manoji meilė niekada nuo tavęs nesitrauks, manoji ramybės sandora nesusvyruos“, – sako Viešpats, Tas, kuris tavęs pagailėjo. „Nelaimingoji, audros nukamuota, esi be paguodos! Štai sutvirtinsiu tavo akmenis rinktinėmis kalkėmis, o tavo pamatus apdėsiu

safyrais. Tau bokštus pastatysiu iš rubinų, vartus – iš ugnim žėrinčių akmenų, o tavo sienas – iš brangakmenių. Visi tavo sūnūs bus Viešpaties mokomi, – tavo vaikai mėgausis didžia gerove. Tu būsi pagrįsta teisumu, toli nuo priespaudos, – jos nebereikės bijoti, toli nuo pražūties, – ji prie tavęs nesiartins.“ **Tai Dievo žodis.**

ATLIEPIAMOJI PSALMĖ Ps 29 (30), 2 ir 4. 5–6. 11 ir 12a ir 13b (P.: 2a)

P. Aukštinsiu, Viešpatie, tavo didybę, nes tu mane apgynei.

Aukštinsiu, Viešpatie, tavo didybę, nes tu mane apgynei, *
neleidai džiūgauti mano priešams.
Viešpatie, tu išgelbėjai mano gyvastį iš Šeolo, – †
iš mirties nasrų mane tu ištraukei, *
nors buvau su visais pakeliui aš į Duobę. – P.

Giedokite Viešpačiui šlovę, jo ištikimieji, *
dėkokite jam prisiminę, koks jisai šventas!
Jo įniršis tęsiasi tik mirksni, *
o visą gyvenimą – jo gerumas.
Ašaros gali lietis per naktį, *
bet su aušra sugrįžta džiaugsmas. – P.

Išgirsk mane, Viešpatie, būk maloningas! *
Viešpatie, tu man padėki!“
Tu mano raudą pavertei į džiaugsmą, †
Viešpatie, tu esi mano Dievas, – *
tau dėkosiu per amžius! – P.

PENKTASIS SKAITINYS Iz 55, 1–11 *Ateikite pas mane – ir jūs gyvensite. Aš amžiną sandorą su jumis sudarysiu* Skaitinys iš pranašo Izaijo knygos.

Štai ką sako Viešpats: „Visi, kurie trokštate, ateikite prie vandens! Net jei ir pinigų neturite, ateikite, pirkite duonos ir valgysite! Ateikite, pirkite vyno ir pieno – be pinigų ir be kainos! Kodėl mokate pinigus už tai, kas nėra duona, ir savo uždarbiu – už tai, kas nepasotina? Paklauskite manęs, ir valgysite tai, kas gera, gardžiuositės skanėstais. Ateikite pas mane, rūpestingai klausykitės, kad turėtumėte gyvenimą. Aš amžiną sandorą su jumis sudarysiu, remdamasis savo ištikima meile Dovydui. Štai liudytoju tautoms aš jį padariau, vadu ir tautų valdovu. Ir tu pašauksi tautą, kurios nepažinai, o tautos, kurios

tavęs nepažino, bėgs pas tave dėl Viešpaties, tavojo Dievo, ir dėl Izraelio Šventojo, kuris tau suteikė tokią garbę. Ieškokite Viešpaties, kai galima jį rasti, šaukitės jo, kai jis yra arti. Tepalieka nedorelis savąjį kelią ir nusidėjėlis – savuosius kėslus! Tegrižta jis pas Viešpatį, kad jo pagailėtų, pas mūsų Dievą, nes jis labai atlaidus. „Nes mano mintys – ne jūsų mintys, o mano keliai – ne jūsų keliai“, – Viešpaties žodis. „Kaip aukštas dangus viršum žemės, taip mano keliai viršija jūsų kelius, ir mano mintys – jūsų mintis. Nes kaip lietus ir sniegas nukrinta iš dangaus ir negrižta atgalios, kol nepalaisto žemės, kad dygtų ir želtų joje augalai, kad neštų sėklą sėjėjui ir duonos alkanam, taip ir žodis, išeinantis iš mano burnos: jisai nesugriš pas mane bergždžias, bet įvykdys, ko trokštu, ir atliks, ko siūstas.“ **Tai Dievo žodis.**

ATLIEPIAMOJI PSALMĖ Iz 12, 2–3. 4bcd. 5–6 (P.: 3)

P. Džiaugdamiesi semsite vandenį iš versmių išganingų.

Dievas tikrai išganymas mano. *
juo pasitikiu ir gyvenu be baimės,
nes jisai mano giesmė ir tvirtybė, – *
jis buvo gelbėtojas mano!“
Džiaugdamiesi semsite vandenį *
iš versmių išganingų. – **P.**

Dėkokite Viešpačiui, šaukitės jo vardo! †
Garsinkite tautoms jo darbus, *
skelbkite, koks iškilus yra jo vardas! – **P.**

Giedokite Viešpačiui šovinio giesmę, †
nes jis padarė nuostabų darbą. *
Težino tai visoj žemėj!
Krykštauk ir džiūgauk, Ziono mieste, *
nes iškilus tarp jūsų yra Izraelio Šventasis. – **P.**

ŠEŠTASIS SKAITINYS Bar 3, 9–15. 32 – 4, 4 *Imk žengti keliu, kuri išmintis tau nušviečia* Skaitinys iš pranašo Barucho knygos.

„Klausyk, Izraeli, gyvenimo įsakymų, dėmėkis, kad žinotumei, kas išmintinga. Kas atsitiko, Izraeli, kad esi savo priešų žemėje, sensti svečioje šalyje, susiteršęs mirusiais, priskirtas prie žengiančiųjų į Požemį? Nusigrėžei tu nuo išminties šaltinio! Jei būtumei ėjęs Dievo keliu, gyventumei ramybėje per amžius. Suvok, kur glūdi išmanymas, kur stiprybė, kur supratimas, kad tada

suvoktum, kur ilgas gyvenimas ir gyvastis, kur akių šviesa ir ramybė. Kas rado išminties buveinę, kas įsiveržė į jos lobynus? Bet tas, kuris visa žino, pažįsta ją, ištyrė ją savo žinojimu. Jis sukūrė žemę visiems laikams, pripildė ją keturkojų gyvulių; jis siunčia šviesą – ir ji sklinda, atšaukia ją – virpėdama ji paklūsta. Žvaigždės džiugiai žėri joms nustatytu laiku, kada jas pasišaukia, jos atsako: „Mes čia!“ – su džiaugsmu šviesdamos savo Kūrėjui. Jis yra mūsų Dievas, joks kitas negali jam prilygti: jis ištyrė visą išminties kelią, padovanojo ją savo tarnui Jokūbui, savo mylimam sūnui Izraeliui. Paskui jis pasirodė žemėje ir gyveno tarp žmonių. Ji yra Dievo įsakymų knyga, amžinai tveriantis įstatymas. Kas tik jo laikosi, atras gyvenimą, kas jo nesilaiko, mirs. Sugrįžk, Jokūbai, stverkis jos, eik jos nušviestas į spindesį. Savo garbės kitam tu neatiduok nei savo pirmumo teisės – svetimai tautai! Izraeli, mes esame laimingi, nes mums apreikšta, kas Dievui patinka!“ **Tai Dievo žodis.**

ATLIEPIAMOJI PSALMĖ Ps 18 B (19 B), 8. 9, 10. 11 (P.: Jn 6, 68c)

P. Viešpatie, tu turi amžinojo gyvenimo žodžius.

Viešpaties Mokymas – tobulas: *
jis atnaujina gyvastį;
Viešpaties įsakai teisingi – *
jie paprastus žmones padaro išminčiais. – **P.**

Viešpaties įstatatai teisūs – *
jie džiugina širdį;
Viešpaties įsakymas aiškus – *
akims jis duoda šviesą. – **P.**

Tyra pagarbioji Dievo baimė – *
ji ištikima per amžius.
Tikri Viešpaties sprendimai, *
visi jie teisingi. – **P.**

Brangintini labiau už auksą, *
net už rinktinį auksą,
saldesni už medų – *
gryniausią korio medų. – **P.**

SEPTINTASIS SKAITINYS Ez 36, 16–17a. 18–28. *Aš apšlakstysiu jus vandenių tyru ir duosiu jums naują širdį.* Skaitinys iš pranašo Ezechielio knygos.

Atėjo man Viešpaties žodis: „Marusis, kai Izraelio namai gyveno savo pačių žemėje, jie suteršė ją savo elgesiu ir darbais. Išliejau ant jų savo įniršį už kraują, kurį jie buvo išlieję krašte, ir už stabus, kuriais buvo jų suteršę. Šblaškiau juos tarp tautų, ir jie buvo išvėtyti po kraštus, – nubaudžiau juos, žiūrėdamas jų elgesio ir darbų. Tačiau kai jie atėjo pas tautas, – kur tik jie atėjo, – išniekino mano šventąjį vardą tuo, kad apie juos buvo sakoma: ‘Tai Viešpaties tauta, o tačiau jie turėjo išeiti iš jo krašto’. Dėl to susirūpinau savo šventuoju vardu, kurį Izraelio namai išniekino akyse tautų, pas kurias jie buvo atėję. Todėl sakyk Izraelio namams: ‘Taip kalbėjo Viešpats Dievas. Izraelio namai, tai darysiu ne dėl jūsų, bet dėl savo šventojo vardo, kurį jūs išniekinote akyse tautų, pas kurias atėjote. Pašventinsiu savo didį, tautose išniekintą vardą, kurį jūs išniekinote jų akyse, – ir žinos tautos, kad aš esu Viešpats, – tai Viešpaties Dievo žodis, – kai per jus apreikšiu jų akyse savo šventumą. Atimsiu jus iš tautų, surinksiu jus iš visų kraštų ir parvesiu jus į jūsų žemę. Nuplausiu jus tyru vandenių, bus nuvalyti visi jūsų nešvarumai, – visi jūsų stabai bus pašalinti. Duosiu jums naują širdį ir atnaujinsiu jus nauja dvasia. Išimsiu iš jūsų akmeninę širdį ir duosiu jums jautrią širdį. Duosiu jums savo dvasią ir padarysiu, kad gyventumėte pagal mano įstatus, laikytumėtės mano įsakų ir juos vykdytumėte. Tuomet jūs gyvensite krašte, kurį daviau jūsų protėviams, – jūs būsite mano tauta ir aš būsiu jūsų Dievas!’“ **Tai Dievo žodis.**

ATLIEPIAMOJI PSALMĖ Ps 41 (42), 3. 5bcd; Ps 42 (43), 4. 5 (P.: Ps 41 (42), 2)

P. Kaip elnė ilgisi vandens šaltinio, taip aš ilgiuosi tavęs, o Dieve.

Visa gyvastimi troštu Dievo, gyvojo Dievo; *
kada nueisiu ir Dievo veidą regėsiu? – **P.**

Kaip eidavau į Dievo Namus su būriu maldininkų, †
vesdamas juos spūstyje iškilmingų eitynių, *
šlovinimo džiugiems šūksniams beaidint! – **P.**

Siųsk man savąją šviesą ir tiesą, *
tegul jos mane veda, –
teparveda prie šventojo kalno *
į tavąją buveinę! – **P.**

Tada prie Dievo aukuro žengsiu †
pas savo džiugesio Dievą. *
ir lyra tave šlovinsiu, Dieve, mano Dieve! – P.

Arba (jei būtų krikštijama): Iz 12, kaip po penktojo skaitinio, p. 185.

Arba: Ps 50 (51), 12–13. 14–15. 18–19 (P.: 12a)

P. Sukurk man tyrą širdį, o Dieve.

Sukurk man tyrą širdį, o Dieve, *
manyje atsidavusią dvasią atnaujink.
Neatstumki manęs nuo savo Artumo, *
neatimk savo dvasios šventosios. – P.

Išganymo džiaugsmą man vėl sugražink, *
dvasios uolumas mane tepalaiko.
Vesiu maištautojus į tavo kelią, *
nusidėjėlius pas tave sugražinsiu. – P.

Juk džiaugsmą tau teikia ne aukos: *
deginamosios aukos, jeigu ją atnašaučiau, tu nepriimtum.
Dievui tikroji auka – tai dvasia sugrudus; †
širdies, sugrudusios ir atgailaujančios, *
Dieve, tu juk neatstumsi. – P.

EPISTOLĖ Rom 6, 3–11 *Prisikėlęs iš numirusių, Kristus daugiau nebemiršta* Skaitinys iš šventojo apaštalo Pauliaus Laiško romiečiams.

Broliai ir seserys! Mes visi, pakrikštytieji Kristuje Jėzuje, esame pakrikštyti jo mirtyje. Taigi krikštu mes esame kartu su juo palaidoti mirtyje, kad kaip Jėzus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlovinga galia, taip ir mes pradėtume gyventi atnaujintą gyvenimą. Jei esame suaugę su jo mirties paveikslu, būsimė suaugę ir su prisikėlimo. Mes žinome, jog mūsų senasis „aš“ yra nukryžiuotas kartu su juo, kad būtų sunaikintas nuodėmės kūnas ir kad daugiau nebevergautume nuodėmei. Juk kas miręs, tas išvaduotas iš nuodėmės. Jeigu mes esame mirę su Kristumi, tikime ir gyvensiame su juo. Mes žinome, kad, prisikėlęs iš numirusių, Kristus daugiau nebemiršta; mirtis jam nebeturi galios. Kad jis numirė, tai numirė nuodėmei kartą visiems laikams, o kad gyvena – gyvena Dievui. Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėmei, o gyvais Dievui Kristuje Jėzuje. **Tai Dievo žodis.**

ATLIEPIAMOJI PSALMĖ Ps 117 (118), 1–2. 16ab–17. 22–23

P. Aleliuja, aleliuja, aleliuja.

Dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras, *
per amžius tveria ištikimoji jo meilė!
Tegu Izraelis byloja: *
„Amžina ištikimoji jo meilė.“ – **P.**

Išaukštinta Viešpaties dešinioji! *
Viešpaties dešinė mums pergalę davė!
Nemirsiu aš, o gyvensiu *
ir skelbsiu Viešpaties darbus. – **P.**

Akmuo, kurį statytojai atmetė, *
kertiniu akmeniu tapo.
Taip Viešpaties yra padaryta, – *
mums tai reginys nuostabiausias! – **P.**

EVANGELIJA B metams Mk 16, 1–7 Nukryžiuotasis Jėzus Nazaretietis prisikėlė. ✠ Iš šventosios Evangelijos pagal Morkų.

Šabui praėjus, Marija Magdaliėtė, Marija, Jokūbo motina, ir Salomė nusipirko kvėpalų, kad nuėjusios galėtų Jėzų patepti. Labai anksti, pirmąją savaitės dieną, jos ateina saulei tekant prie kapo. Jos kalbėjosi tarp savęs: „Kas mums nuritins akmenį nuo kapo angos?“ Bet, pažvelgusios iš arčiau, pamatė, kad akmuo nuristas. O buvo jis labai didelis. Įėjusios į kapo rūšį, išvydo dešinėje sėdintį jaunuolį baltais drabužiais ir nustėro. Bet jis joms tarė: „Nenusigąskite! Jūs ieškote nukryžiuotojo Jėzaus Nazarėno. Jis prisikėlė, jo čia nebėra. Štai vieta, kur jį buvo paguldę. Eikite, pasakykite jo mokiniams ir Petriui: jis eina pirma jūsų į Galilėją. Tenai jį pamatysite, kaip jis yra jums sakęs.“

Tai Viešpaties žodis.